

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Розмарина
мама

Маргарита знову стала дивна на свій день народження. Зірка пам'ятала, що дні народження завжди проходять тяжко, тож ми робили все, що могли. Зірка виготовила для неї прегарну вітальну листівку у формі маргаритки. Усю пасту в оранжевій гелевій ручці витратила, щоби розфарбувати її. Тоді намалювала два блискучих срібних дерева особливою пастою з блискітками і дописала «З днем народження» найкращим своїм почерком. У них у восьмому класі вивчають каліграфію, і їй вона дуже добре вдається.

Я досі у початковій школі й почерк у мене ніякий, тому я просто намалювала свою листівку. Оскільки це був Маргаритин тридцять третій день народження, то я вирішила намалювати тридцять три її найулюбленіші речі. Намалювала Майкі (ніколи його не бачила, але Маргарита багато розповідала про нього), а ще себе і Зірку. Тоді намалювала студію тату «Веселка» на вулиці Вікторії та нічний клуб «Сови». Все це я зобразила посередині, збите в купу, а довкола зобразила Лондон, і морське узбережжя, і зірки у нічному небі. Мій малюнок від того став дуже захаращеним, але я ще зуміла додати програвач і купу дисків «Emerald City», пару туфель на підборах, бікіні, джинси, кілька барвистих стаників, а ще багато браслетів, перснів і сережок.

На цьому мої ідеї вичерпалися, а ще я так часто стирала намальоване гумкою, що мій аркуш трохи покудлатішав, тому я здалася і просто зафарбувала решту простору. Хотіла намалювати по берегах гірлянди з маргариток, але Зірка вже використала всю помаранчеву ручку, тому замість них я намалювала троянди і розфарбувала їх у червоний. Червоні троянди – символ кохання. Маргарита багато уваги надає різним символам, тому, сподіваюся, вона зрозуміє. Під цим мегабукетом червоних троянд, який означав нашу любов, я написала своє ім'я.

Ще ми приготували для неї подарунки. Зірка знайшла на суботньому розпродажу диск каверів на пісні «Emerald City» всього за два фунти, а я купила блискучу заколку для волосся – зелену, під колір очей. Ми навіть скинулися на особливу зелену тканину та зелену стрічку, щоб загорнути подарунки.

– Гадаєш, їй сподобається? – запитала я у Зірки.

– Ще питаєш! – кивнула Зірка. Вона взяла мою зелену шпильку і розкрила її, ніби зубастий рот: – Я чудовий подарунок! – сказала вона замість шпильки і вщипнула мене за носа.

Маргарита міцно пригорнула нас обох, сказала, що ми золотка, і її чудові зелені очі наповнилися сльозами.

– Чому ти плачеш? – запитала я.

– Від щастя, – пояснила Зірка. – Правда ж, Маргарито?

– Умм, – відгукнулася Маргарита. Вона голосно шморгнула носом і витерла очі тильною стороною долоні. Її трохи трусило, але вона спробувала всміхнутися.

– Ось, бачиш, я уже не плачу, Фінно, ОК?

Було не зовсім ОК. Вона раз-по-раз плакала того дня. Плакала, доки слухала диск «Emerald City», бо казала, що він нагадує їй старі часи. Плакала, доки я робила їй особливу зачіску з новою шпилькою.

– Господи, гляньте на мою шию! Вона вся у зморшках! – вигукнула Маргарита, стурбовано мацаючи себе

під підборіддям, а ми тим часом намагалися переконати її, що все гаразд.

– Я така стара на вигляд!

– А ось і не стара, ти молода! – запевнила Зірка.

– Тридцять три, – сумно сказала Маргарита. – Дарма ти написала цю цифру отак просто посеред своєї листівки, люба. Не можу повірити, що мені вже стільки. У цьому віці Ісус помер, ви про це знали?

Маргарита знала багато фактів із Біблії, бо колись ходила до молитовного дому.

– Тридцять три, – бурмотіла й бурмотіла вона. – Він теж робив усе, що міг. Дбав про дітей, любив порочних жінок, горнувся до усіх НЕ ТАКИХ людей. Крутим чуваком він був. І що вони зробили? Почепили його на хрест і замучили до смерті.

– Маргарито, – гостро урвала її Зірка, – поглянь тепер на Фіннину листівку!

– Ой, так, люба, вона дуже мила... Що це означає? – кліпнула вона.

– Ой, це дурниці, просто купа всього, – озвалася я.

– Це усі ті речі, які тобі подобаються найдужче, – пояснила за мене Зірка.

– Вона прегарна! – вигукнула Маргарита. Вона довго-довго розглядала мої малюнки, а тоді знову заревіла.

– Маргарито!

– Вибачте... Просто від усього цього мені так погано... Погляньте на паб, на модельні тувельки і спокусливі топи... Не такі речі мають подобатися мамам. Фінно, тобі годилося б намалювати... ну, не знаю... кухню, і чистий фартушок, і... «Маркс&Спенсер»!¹ Ось що подобається мамам.

– Але тобі такі речі не подобаються, а ти ж наша мама, – заперечила я.

---

¹ Англійська мережа супермаркетів.

– Фінна цілу вічність сиділа над цим подарунком! – вигукнула Зірка, починаючи розпалюватись.

– Я знаю, знаю... Листівка прегарна, я ж КАЗАЛА. Це я безнадійна... Чому до вас не доходить? – Маргарита знову зашморгала носом. – Хай там як, нумо снідати! Агов, а можна з'їсти мій іменинний торт на сніданок? Чудова ідея, га, дівчатка?

Ми витріщились на неї.

– Ми не приготували торта, – сказала Зірка. – Ти ж ЗНАЄШ, що ні. Ми запитали і ти сказала, що тортик – це не те, що тобі потрібно.

– Не пам'ятаю, – зізналася Маргарита.

Вона останнім часом стільки розводилася про те, що не треба їй торта, що у неї і так зайві кілограми, і що від цукру псуються зуби, і що їй УЗАГАЛІ не подобаються торти, і ось маєш...

– Обожнюю іменинні торти! – заявила Маргарита. – Завжди отримую на день народження тортик. Ви ж знаєте, як багато це для мене значить! У мене ніколи не було нормального іменинного пирога в дитинстві. Чи нормальної іменинної вечірки. Мені так прикро, що ви, дівчата, відмовляєтеся влаштовувати такі вечірки, зате тягаєте мене у всілякі дурнуваті Макдональдси та на Лазерні шоу...

– Ніякі вони не дурнуваті, – вихопилось у мене.

Зірку постійно кудись запрошують, але я ніколи не була на жодній вечірці у Макдональдсі, ані на Лазерному шоу. Сподіваюся, коли я піду в старшу школу, то матиму багато друзів. З моїми теперішніми однокласниками у мене не склалось. Не те, щоб я хотіла ходити на їхні вечірки. Я би навіть за додаткову плату не погодилася дружити з кимось із них. Хіба що з Ташою.

– ОК, ОК, піду принесу тобі тортика! – сказала Зірка. – По суботах «Маркс&Спенсер» відкривається рано. Почекайте мене.

Вона ухопила гаманець з грошима і вискочила з квартири, ляснувши дверима.

– Вона зла на мене, – зітхнула Маргарита.

– А ось і ні. Вона пішла купити тобі тортик, – заперечила я.

– Зла-зла-зла! – пробурмотіла Маргарита. – Поставила на мені хрест. Так вони казали у притулку: «Ми давно поставили на тобі хрест, Маргарито!» Та стара кажаниха таке казала, зазираючи мені просто в очі, й бризкала мені в обличчя слиною. Була такою злюкою. Ніколи нікого не біла, бо знала, що не можна, але видно було, що їй дуже-дуже цього хочеться. Зате вона багато чого нам казала. Поставила хрест, ага!

– Маргарито! – озвалася я, не знаючи, що й казати. Мені завжди було не по собі, коли вона починала так бурмотіти собі щось під носа, швидко-швидко, граючись словами. Якби ж то Зірка скоріше повернулась!

– Так і казала – поставила хрест!

Я хихикнула, сподіваючись перевести все на жарт. Вона витріщилась на мене.

– У школі ми вчили, що кросворд по-інакшому звуть «хрестослов», – швидко сказала я. – А мені кросворди не вдаються, я погано знаю, як яке слово правильно пишеться.

– Мені так само, – сказала Маргарита. – Я ненавиділа школу. Постійно мала там неприємності.

– Ага, я теж, – кивнула я, сподіваючись, що Маргариті вже краще. Я зголодніла, тому взяла жменю пластівців, щоб заморити черв'ячка. Маргарита теж щось собі знайшла.

– Правда, Зірка розумна? – сказала я. – А тепер, у старшій школі, ще порозумнішала. Справжня розумака.

– Ну, вона очевидно вдалася у свого батька, – кивнула Маргарита. – Майкі був найрозумнішим хлопцем з усіх,

кого я стрічала. Такий вигадливий і артистичний, і водночас уважний – такого не надуриш.

– Жаль, що він не мій батько.

Маргарита співчутливо скуйовдила мені чуба.

– Не зважай. Зате у мене є така мама, як ти! – усміхнулась я, щоб її розвеселити.

– І яка ж то така з мене мама, безпорадна і тупа? – одразу похопилась вона.

– Ти найкраща матуся у світі! Тільки, будь ласка, не плач знову! Геть очі почервоніють!

– Червоні очі, поморщена шия, паскудний характер. Оце так суміш! Що я надбала за тридцять три роки клятого життя? Окрім вас, дівчаток? Що би Майкі сказав, якби зараз був тут? Він завжди говорив, що бачить у мені потенціал, а я так ні на що і не спромоглася.

– Ти багато чудових речей зробила! Ти малюєш, шиєш чудовий одяг, і танцюєш, і працюєш у студії, і... і...

– Якщо я найближчим часом нічого не вдію зі своїм життям, то хоч спускайся на дно. Я так швидко старію... Якби ж то Майкі повернувся! Я ніби інша людина, коли він поруч. З ним я почувалася такою... такою... – вона змахнула рукою в повітрі, ніби щось показуючи. – Не можу підібрати слова. Ходи сюди, Фінно.

Вона притягнула мене до себе й обняла. Я теж до неї пригорнулась, вдихаючи її чарівний мускусний аромат. Її руде волосся лоскотало мене. Я погладила його, пропускаючи між пальці.

– Тобі треба жити корені волосся, – сказала я. – І кінці де-не-де посіклися. Якщо хочеш, можу їх попідстригати.

– Все ще хочеш стати перукаркою, Фінно?

– А то! – кивнула я, вдаючи, ніби у мене пальці-ножиці. – Клац-клац!

– Пригадую, ти якось обстригла усе волосся своїй Барбі...

– І Зірчиній теж. Вона мене мало не з'їла.
– Ех, дівчатка! Жаль, що я ніколи не мала сестри.
– Ну, ти нам ніби як старша сестра.
– Мені здається, що я на перехресті у своєму житті, Фінно. На пере-хресті... Гей, а знаєш що? Чому б не зробити собі тату хреста?

– У тебе не так багато місця лишилося, – сказала я, проводячи долонею по її розмальованих руках.

Маргарита критично окинула оком своє тіло.

– А якщо отут, просто на лікті? Чудова ідея! Хрест буде на згині руки! Мені потрібні ручка і папір.

Вона намалювала ескіз просто на звороті моєї вітальної листівки, але я не образилась. Заглядала їй через плече, доки вона виводила лінії, від зосередження закусивши губу.

– Ти так гарно вмієш малювати! – захоплено сказала я.

Її руки все ще трусилися, але лінії виходили рівні й гладенькі – вона намалювала прегарний кельтський хрест, оздоблений трояндами і гілками плюща.

– Троянди, – видихнула вона і глянула на мене. – Як на твоїй листівці, Фінно.

Я аж запишалася. Але і розхвилювалася. Я знала, що скаже на це Зірка.

– Дуже гарний малюнок. А можна залишити його лише на папері? – попросила я. – Можна купити для нього особливу рамку, і ти почепиш його у себе над ліжком.

– Я хочу, щоб він був *НА МЕНІ*, – заперечила Маргарита, її зелені очі замерехтіли. – Цікаво, чи Стів приймає клієнтів так рано? Дочекатися не можу! Нехай скопіює малюнок і наб'є його мені негайно! Отакий буде подарунок на день народження. Гайда, Фінно! – схопилася вона.

– Але ж Зірка зараз буде з іменинним тортиком...

– Ой, – розчаровано скривилася Маргарита. – Ну гаразд. Поквапся, Зірко, ну що ж ти так довго? І куди вона пішла? Чому саме зараз їй припекло йти за тортом?

Це було настільки несправедливо, що я не вірила власним вухам! Жахливо, коли вона отак все перекручує. Маргарита постійно така, коли зривається. Я знала, що мушу сказати їй, що так нечесно, але не могла себе примусити. Мені подобалося, що ми тільки удвох – Маргарита і я.

Зірка не поверталася цілу вічність. Маргарита крокувала квартирою туди-сюди на високих підборах і театральню нарікала на свою долю, раз-по-раз поглядаючи на годинник. Коли Зірка врешті повернулася, обережно несучи на витягнутих руках тортик в упаковці, то Маргарита ледве стримала емоції.

– Зірко! Золотко, тебе не було цілу вічність!

– Вибач, там такі черги... І я мусила йти назад повільно, щоб не потовкти торт. Сподіваюся, тобі сподобається. Не знала, який обрати – з фруктами чи бісквіт. Взяла бісквіт, бо він був дешевший, але, може, ти хотіла би фруктовий?

– Байдуже! – відмахнулася Маргарита. – Нумо, давайте з'їмо по шматочку!

Вона квапливо витягла тортик із коробки, навіть на нього не глянувши. Навіть не виклала на таріль, одразу побігла до буфета по ніж, щоб відрізати всім по шматку.

– Не забудь загадати бажання! – гукнула Зірка.

Маргарита підняла брову, але все-таки заплющила очі і загадала. Можна було й не питати, що саме вона забажала – по губах можна було прочитати, що то був «Майкі». Тоді вона ухопила свій шматочок торта і так швидко його проковтнула, що тільки крихти розлетілися навсбіч.

– З чого б це такий поспіх? – запитала Зірка.

Я завмерла зі шматком торта в руці.

– Хочу перехопити Стіва з самого ранку, доки він не обклався роботою. Я щойно вигадала собі нове офігенно символічне тату! – пояснила Маргарита.

– Ні! – зойкнула Зірка. – Тільки не це ЗНОВУ! Ти ОБІЦЯЛА!

– Але це – просто чудове, люба! Це хрест, бо я стою на перехресті в житті! Сама поглянь! – і вона показала Зірці свій ескіз.

– Зіпсувала Фіннину вітальну листівку, – констатувала Зірка.

– Ні, не зіпсувала! – хутенько втрутилась я.

– Сама ж казала, що це так по–дурному: знову і знову розмальовувати себе! Казала, що заощаджуватимеш на лазерне видалення татуювань. Ти ж САМА КАЗАЛА! – підвищила голос Зірка.

– Я казала багато всячини, аби лиш тільки ти була щаслива, моя люба. Але я ЛЮБЛЮ свої тату. Всі вони особливі для мене. Так і я почуваюся особливою.

– З ними ти виглядаєш, як циркова потвора! – гаркнула Зірка.

Запала раптова тиша. Ми стояли й дивилися одна на одну, шоковані й засоромлені, не вірячи, що Зірка могла таке ляпнути. Навіть сама Зірка не вірила.

– ОК, отже, я циркова потвора, – кивнула Маргарита, її знову трусило. – Мені байдуже. Я не збираюся підлаштовуватися під твої вузьколюбі погляди на життя у суспільстві, Зірко. Я завжди жила своїм життям, завжди була за межею.

– Тепер ти говориш так, як у якомусь дешевому кіно, – не здавалася Зірка. – Чому ти не можеш просто поводитися, як усі нормальні люди?

– Не хочу бути, як усі, – сказала Маргарита. – Не можу зрозуміти, що це раптом на тебе найшло, Зірко.

– Можливо, я дорослішаю. А ти коли почнеш дорослішати, Маргарито? – вона ухопила свій шматок торта і стиснула в руці, розкришивши його на дрібні шматочки. Тоді жбурнула їх на стіл і вибігла з кухні в нашу спальню.

Ми з Маргаритою витріщилися одна на одну. Спершу Маргарита вдала, ніби нічого не відбувається, але потім

ухопилася руками за голову так, ніби боялася, що вона зараз трісне.

– Що мені робити? – прошепотіла вона.

– Зірка не те хотіла сказати, – почала я. – Вона просто засмутилася, бо подумала, що тобі не сподобався її тортик.

– Я знаю, що вона ненавидить мої тату, але мені **ПОТРІБЕН** цей хрест, Фінно!

Я зіщулилася від безнадії. От Зірка завжди вміла казати Маргариті, що робити. Я так не вмію.

– Це виглядатиме приголомшливо, я в цьому впевнена! – запевняла Маргарита. – Мушу йти просто зараз, бо у Стіва потім не буде часу. Підеш зі мною?

Я завмерла. Я не така, як Зірка, яка зареклася, що ноги її не буде навіть біля студії татуажу «Веселка». Мені там було цікаво, хоча деякі відвідувачі мене лякали. Навіть сам Стів був досить страшним: абсолютно голомозий, з пишною бородою і загостреним язиком, пробитим на кінчику булавкою. Ненавиджу, коли вона поблискує сріблом у його роті. Він добре це знає, тому щоразу, як мене бачить, показує язика.

– Будь ласка! – наполягала Маргарита. – Ти мені потрібна. Це ж боляче!

– Ти казала, що це майже не болить...

– А на лікті болітиме. На згинах завжди боляче.

– Тоді **НАВІЩО?**..

– Якщо мені доведеться заради цього страждати, то татуювання буде ще більш особливим! – пояснила Маргарита.

– Які дурниці!

– Ти мені дуже потрібна, щоби тримати тебе за руку для хоробрості, – пояснювала Маргарита. – А якщо ти не підеш, я розізілюся і скажу Стівові, щоби набив мені хрест на обличчі. Від чола до підборіддя, з носом по центру і з

крилами на щоках! – вона глянула на мене. – Ой, Фінно, я жартую!

Я була зовсім у цьому не впевнена. Коли Маргарита була у такому настрої, то могла утнути найбожевільніші речі, скоряючись раптовому імпульсу. Можливо, їй справді потрібно, щоб я пішла з нею. Я і боялася, і водночас почувалася такою дорослою та особливою – вона хотіла мене, а не Зірку!

Хоча я й досі переживала через Зірку...

– Ходімо, Фінно! – гукнула Маргарита, якій аж свербіло скоріше піти.

– Секундочку, – відповіла я й пішла до нашої спальні.

Я завмерла на порозі й постукала, бо раптом Зірка плакала і не хотіла мене бачити. Відповіді не було. Я обережно зазирнула за двері й побачила Зірку – вона сиділа на своєму ліжку, схрестивши руки і тримаючи себе за зап'ястки. Вона схилила голову і довге волосся ховало її обличчя.

– Зірко? Зірко, вона хоче, щоб я пішла з нею.

Сестра тільки стелула плечима, так, ніби їй байдуже.

– Можливо, у Стіва буде клієнт з самого ранку і їй не вдасться зробити цього, – сказала я. – Або може вона знову передумає. Ти ж знаєш, яка вона.

– Я знаю, яка вона, – процідила Зірка крізь стиснуті зуби.

– Зірко?

– Перестань торочити оце зірка-зірка-зірка... Набридло.

– Ти не образишся, якщо я з нею піду? Чи краще лишитись?

– Роби, що хочеш.

– А ти не можеш теж піти?

Зірка холодно на мене поглянула.

– Я до того клятого місця і близько не підйду.

Я трохи помовчала, намагаючись вигадати спосіб бо-дай трохи покращити ситуацію.

– То був пречудовий іменинний тортик, Зірко.

Я не чула, що вона відповіла – в ту мить грюкнули вхідні двері. Я мусила бігти – Маргариту я наздогнала аж на півдорозі сходами донизу.

– Почекай!

– Я вирішила, що ти не йдеш, – засміялася Маргарита. – Але ти пішла-пішла-пішла!

Вона ухопила мене за талію і кілька разів крутонула довкола себе, коли ми спускались.

– Що за галас!?! – біля вхідних дверей у будинок стояла місіс Люфт і перебирала пошту. Вона постійно ніби говорить до когось невидимого. – І чого вони щоразу здійсмають такий галас на сходах!?! То вгору, то вниз, вночі й рано-вранці... Деякі люди не мають ані краплини поваги!

– Є щось для мене? – запитала Маргарита.

Вона щоразу на день народження та на свята сподівалася пошти, думала – а раптом Майкі вирішить вийти на зв'язок? Відколи соціальна служба знайшла для нас цю квартиру, вона кожні три місяці поновлювала переадресування поштових відправлень з нашої старої адреси. Це єдине, про що вона ніколи не забуває.

– Рахунок за світло, – сказала місіс Люфт і передала нам конверт.

– Гм, не думаю, що мені варто цим заморочуватись, – відмахнулася Маргарита, жбурляючи рахунок на старий стіл, який стояв у під'їзді біля поштових скриньок.

Я з тривою подивилась на конверт.

– Яка відповідальна поведінка, мушу зауважити, – пирхнула місіс Люфт. – Деякі люди пишаються тим, що вчасно оплачують всі рахунки. Інші, щоправда, просто безнадійні невдахи. Тільки витрачають і витрачають, а про них та їхніх дітей нехай дбає уряд...

Маргарита сказала місіс Люфт, куди їй треба іти і що там зробити. І то не дуже чемно. Дуже-дуже нехорошими словами.

– Атож, це саме ті слова, яких слід сподіватися від НЕЇ, – пробурмотіла місіс Люфт і почовгала своїми домашніми капцями у власну квартиру.

– Стара дурна кажаниха! – буркнула Маргарита і вхопила мене за руку. – Гайда, спробуємо пробігти усю дорогу!

Вона бігла швидше за мене, дарма що була в туплях на підборах. Я швидко відстала, а ще мусила зупинитися, щоб віддихатись, на кожному перехресті. У боку кололо всю дорогу до студії татуажу «Веселка». На дверях висіла табличка «Зачинено», але Стів відчинив, щойно Маргарита постукала по шибі нігтиками.

– Ох-ох, я не можу нічого починати зараз, – сказав він, ледь глянувши на Маргариту. – Марго, у мене клієнт прийде на десяту.

– Ой, Стіве, будь пупсиком. Що за клієнт? Якщо якийсь байкер, то не заявиться тут аж до одинадцятої. А якщо якийсь новачок, то закладаюся, він навіть не прийде. БУДЬ ЛАСОНЬКА, солоденький, це ж мій день народження! І ще я вигадала прегарний дизайн, ось сам поглянь!

І вона простягнула Стівові мою вітальну листівку.

– Трохи захаращено, не здається тобі? – пирхнув він, розглядаючи мій малюнок.

Я почервоніла – не хотіла, щоб він з мене насміхався.

– Стівене! – нетерпляче вигукнула Маргарита.

– Гарно намалювала, – глянув на мене Стів, а тоді перевернув листівку іншим боком: – Ага.

– Класно, правда? Я хочу набити його отут, – вона поплескала себе по ліктію.

Стів клацнув язиком, срібна булавка зблиснула у нього між зубів.

– Я так розумію, ти платиш?

- Запиши на мій рахунок.
- Але ти нам потрібна тільки тоді, коли клієнт замовляє авторську роботу.
- Ну то я буду приходити і робити стандартні накладки, – не здавалася Маргарита.
- Тобі не можна довіряти такої роботи, Марго. Пригадуєш, чувак хотів собі на руку самурая, а ти набила йому усміхнену пику замість вишкіреної?
- Маргарита всміхнулася сама до себе. Вона обняла Стіва обома руками і щось зашепотіла йому на вухо.
- Я відвернулася від них і почала розглядати виставкову стіну з усіма їхніми стандартними тату. Там були всі ті нудні малюнки, усілякі там тигри, дракони, черепа та примітивні кельтські візерунки. Я розумію, чому Маргариті набридло знову і знову набивати один і той самий дизайн. Не дивно, що вона частенько додавала драконам вогонь із пащі, тиграм – маленьких тигренят, а черепам – кумедні чубчики.
- А вона тим часом і далі висіла на Стівові.
- ОК, – нарешті розм'як він. – Зроблю тобі того хреста. Тільки не верещи знову на всю студію, не хочу, щоб ти клієнтів мені розлякала.
- Навіть не схлипну! – пообіцяла Маргарита.
- Стів заходився зі своїм набором голок, приміряючи їх під різними кутами.
- Ти геній, Стіве! – сказала Маргарита, накладаючи копірку на свій малюнок хреста. – Ніхто так не робить татування, як ти.
- Відьма, та ще й підлабузниця, – пирхнув він, протираючи Маргаритину руку спиртом, а потім оббризкуючи її мильною водою. Він ретельно притис копірку з малюнком до Маргаритинової руки, потім зняв – переніс ескіз на шкіру.
- Ти впевнена, Марго?

– Впевненіше не буває, – запевнила вона, хапаючи мою долоню вільною правою рукою.

Стів поклав зверху на ескіз вазелін, додав чорнила, вдягнув рукавички і увімкнув татуювальну машинку.

Я не могла на це дивитися, тільки міцно стиснула Маргаритину руку, а її нігті глибоко впилися мені в долоню. Її очі наповнилися слізьми, вона щосили закусилла нижню губу, але дотримала свого слова і навіть не пискнула!

Машинка голосно дзижчала, Стів посвистував без мелодії – це допомагало йому сконцентруватись. Раз-по-раз він зупинявся, збризкував Маргаритину руку мильною водою і знову витирав насухо.

Я наважилася глянути – хрест, окреслений чорними лініями, набував форми. Знадобилося більше години, щоб усе доробити, прийшли аж двоє клієнтів, але Стів дозволив їм дивитися за своєю роботою і вони вражено спостерігали за дійством.

– Ось і все! – оголосив нарешті Стів.

Маргарита повільно звелася на ноги, обережно згинаючи руку. Перед її футболки змокрів від поту, обличчя було бліде, але воно порожевіло, щойно вона побачила свого нового хреста у дзеркалі.

– Ой, Стів! Це буде чудове тату!

– Сама ж намалювала, мала! – сказав Стів, загортаючи її лікоть у спеціальний целофан.

Хотів уже обмотати згори бинтом, але вона зупинила його.

– Дай ще хвилинку помилуватись! – сказала Маргарита, роздивляючись кожну лінію хреста у дзеркалі.

– Це справді крута татушка! – вигукнув один із відвідувачів. – Я думаю, моїй дівчині такий дуже личив би. Можна і їй зробити такий самий?

– Я можу створити для неї особливий дизайн, якщо вона захоче, але цей хрест – мій, і нести його мені.

Вона нарешті дозволила Стівові перебинтувати руку, а тоді глянула на мене:

– Оцей хрест також мій, – посміхнулася вона і розкуйовдила мені волосся. – Ходімо, Фінно. Побачимося, Стіве, любий!

Той саме викидав зужиті голки та складав обладнання у стерилізатор.

– Не забудь ось це, – сказав він і простягнув Маргариті мою листівку.

– А, цей ескіз мені вже не потрібен, я маю його на шкірі! – відмахнулася вона і викинула листівку в смітник.

– Він на звороті твоєї вітальної листівки, – нагадав їй Стів.

– Овва! – зойкнула Маргарита й забрала листівку. – Вибач, Фінно!

– Та все ОК, – пробурмотіла я.

– Гей, хоч ти не починай теж дутися на мене! Це ж мій день народження! Треба веселитись.

Повеселитися не вдалося. Зірка майже не говорила до нас удома, тільки скривилася від огиди, коли побачила Маргаритині бинти.

На обід у нас була решта іменинного торта. Маргарита купила вина собі та соку нам із Зіркою.

– Перший тост за іменинницю! – оголосила вона.

За якісь півгодини вона випила все вино і сказала, що хоче подрімати. Скрутилася калачиком на дивані, дбайливо виклавши забинтовану руку набік, і заснула на півслові...

Зірка витріщилася на неї.

– Вона так багато випила тільки тому, що у неї рука бо-
лить, – заступилася за Маргариту я.

– І хто їй винен? – буркнула Зірка.

Втім, без Маргарити Зірка стала значно більш товариською. Доки нас не було, вона закінчила звичайне су-

ботне прибирання у квартирі й тепер могла зі мною погратись.

– Жаль, телека нема, – зітхнула я.

Хлопці з прокату забрали наш телевізор і відик, бо Маргарита не змогла вчасно виплатити відсотки за користування. Вона обіцяла, що спробує дістати нам нові, але поки що анітрохи не просунулася в цьому напрямку.

– Може ми тоді ПОГРАЄМОСЯ у телевізор, Зірко?

– Ой, ну чесно, ці твої вбогі ігри, Фінно! – відмахнулася сестра.

– Будь лаааааска, – почала благати я.

– Ну, хвилин десять, не більше.

Ми пішли до своєї кімнати, ретельно зачинивши двері, щоб не розбудити сплячу Маргариту. Спершу Зірка не гралася як слід, нарікала, що чувається дурною, але раптом втягнулася і теж захопилася. Я запропонувала спершу погратися в «Поп у топі», бо знала, що їй подобається вдавати різних співачок. Потім ми розіграли телепередачу про дитячий госпіталь – я була дівчинкою, що трагічно помирає від раку, а Зірка – медсестрою, яка дає мені ліки. Потім ми гралися у ветеринарів – Зірчин старий ведмедик, мій плюшевий цуцик і троль, якого ми виграли на благодійному ярмарку, були нашими хворими звірятами.

Зірці почало набридати, тож я запропонувала розіграти кілька мильних опер – їй чудово вдається балакати на різні голоси. Тому ми зіграли «Сусідів», потім «Іст-Ендерс», а тоді Зірка й сама запропонувала розіграти «Друзів». Ми обидві хотіли зіграти Рейчел, але для цього потрібно було мати підходящу зачіску. Відтак ми покинули гратися в телевізор і решту часу гралися у перукарню.

Отак Зірка зіграла зі мною десять разів по десять хвилин, було так добре, що ми майже забули про Маргариту.

Вона прокинулася роздратованою, бурмотіла сама до себе щось про хрести, раз-по-раз мацала перебинтовану руку, а після полуденка цілу вічність стирчала у ванній.

– З тобою все гаразд, Маргарито? – гукнула я, проходячи повз двері ванної кімнати.

– Гаразд, о, так, гаразд-гаразд, ніколи не було краще! – відповіла Маргарита.

Вона вийшла звідти у своїй найкоротшій спідниці, на найвищих підборах, її чорний светр прикривав перебинтовану руку.

– Ти йдеш, – безбарвним голосом сказала Зірка.

– Звісну йду, люба. Треба ж відсвяткувати день народження, – посміхнулася Маргарита.

Зірка важко зітхнула.

– Не будь такою, я просто пробіжуся до Віка. Повернуся за кілька годин, обіцяю.

Тепер ми обидві не зводили з неї очей.

– Я ОБІЦЯЮ, – повторила вона і злегка помацала свою руку зі свіжим татуюванням. – Я на перехресті. І цього разу оберу правильну дорогу. Ось побачите, я повернуся до десятої. Щонайпізніше – чверть на одинадцятую.

Ми не спали до півночі. Тоді здалися і пішли спати.